

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 503/2026
29.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Врачевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Врачевића - адвоката Милана Латиновића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Шапцу Кв 326/25 од 05.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2/26 од 26.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Врачевића - адвоката Милана Латиновића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Шапцу Кв 326/25 од 05.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2/26 од 26.02.2026. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу Кв 326/25 од 05.12.2025. године исправљена је писмено израђена пресуда Вишег суда у Шапцу Кв 326/25 од 31.10.2025. године и то тако што у изреци одлуке уместо висине јединствене казне затвора у трајању од „3 (три) године и 3 (три) месеца“ треба да стоји висина јединствене казне затвора у трајању од „6 (шест) година и 3 (три) месеца“. У свему осталом наведена пресуда је остала неизмењена.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2/26 од 26.02.2026. године одбачена је као неблаговремена жалба браниоца окривљеног изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Кв 326/25 од 31.10.2025. године. Истим решењем одбачена је као недозвољена жалба браниоца окривљеног, изјављена против решења Вишег суда у Шапцу Кв 326/25 од 05.12.2025. године.

Бранилац окривљеног Марка Врачевића - адвокат Милан Латиновић поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП и повреде

одредбе члана 431. и 465. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, која постоји ако је пресудом повређена одредба члана 453. ЗКП, а у конкретном случају захтев за заштиту законитости је поднет против правноснажних решења којима је одлучивано о исправци пресуде и о жалби на наведено решење, а којим одлукама се не може учинити наведена повреда закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног, бранилац наводи да суд није могао да на основу члана 431. ЗКП мења пресуду у погледу јединствене казне затвора, посебно не на тај начин и по правноснажности исте, јер се измена јединствене казне затвора не може сматрати било каквом очигледном омашком или грешком у писању. Такође, другостепени суд је својом одлуком да се изјављена жалба одбаци погрешно применио став 2. уместо става 1. члана 465. ЗКП, који прописује да се жалба може увек изјавити када није изричито одређено да није дозвољена, а у конкретном случају жалба није поднета против решења донесеног у истрази и у поступку оптужења, када би могао да се примени члан 465. став 2. ЗКП.

Како повреде одредбе члана 431. и 465. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Марка Врачевића и у овом делу оценио недозвољеним.

Дакле, повреде одредбе члана 431. и 465. ЗКП нису прописани као законски разлози због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, али исти могу евентуално поднети иницијативу Врховном јавном тужиоцу за подношење захтева за заштиту законитости, у складу са уставним правом подношења предлога државним органима (члан 56. Устава Републике Србије).

Са изнетих разлога, а на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Врачевића - адвоката Милана Латиновића одбацио као недозвољен.

Записничар – саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа – судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић